

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 647/2019
10.04.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају пуномоћници Душко Зрињанин, адвокат из ... и Сандра Бајић, адвокат из ... против тужених ББ из ..., коју заступа пуномоћник Бојан Николић, адвокат из ..., ВВ и ГГ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Тања Роквић адвокат из ..., ради утврђења права својине и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2142/18 од 07.11.2018. године, у седници већа одржаној 10.04.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2142/18 од 07.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2142/18 од 07.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П бр.208/17 од 24.01.2018. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је сувласник непокретности уписане у листу непокретности број .. КО ..., парцеле број .. њиве површине 137 ха 10 а и 90м² и то на сувласничком уделу првотужене која поседује 62255/1371092 дела у 3112/1371092 дела као и на сувласничком уделу тужених другог и трећег реда који имају по 31127/1371092 и то у уделу по 1556/1371092 а што су тужени дужни признати и издати подобну исправу ради уписа права својине тужиоца на овој непокретности и у означеном делу а у противном томе ће послужити ова пресуда, те да су тужени дужни трпети да се тужилац упише као сувласник на непокретности и уделу у Служби за катастар непокретности одмах по правноснажности пресуде. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да солидарно на име награде за рад адвоката а по основу уговора о заступању исплате тужиоцу износ од 1.170.112,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да првотуженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.400,00 динара, а друго и трећетуженима да накнади трошкове парничног поступка у

износу од 121.150,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 2142/18 од 07.11.2018. године, жалбу тужиоца одбио и потврдио пресуду Основног суда у Врбасу П бр.208/17 од 24.01.2018. године. Одбијени су захтеви тужиоца и првотужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. ЗПП, ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије као изузетно дозвољене, Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији тужиоца на основу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе као ни новим тумачењем права. У нижестепеним пресудама изражен је правни став да је ништава одредба уговора којом су странке уговорице исплату накнаде у натури (проценат површине пољопривредног земљишта које буде враћено) за извршене адвокатске услуге, а који је у складу са досадашњом судском праксом у примени члана 7. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12). Став да је тужилац као адвокат имао право на накнаду трошкова које је имао приликом заступања тужених у конкретном управном поступку, према Закону о адвокатури и Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката, и на основу члана 765. а у вези члана 93. Закона о облигационим односима, али да је морао да постави захтев за исплату стварних и специфицираних трошкова за конкретне радње учињене приликом заступања тужених у поступку реституције пред Агенцијом за реституцију и да странкама достави обрачун трошкова и награде (што није учинио), је такође у складу са досадашњом судском праксом Врховног касационог суда по том питању.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине и исплате поднета је суду 20.02.2017. године.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме вредност ревизијом побијаног дела од 1.170.112,00 динара очигледно не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**